

Povara din piept

Mirimirela

Deschide-te stâncă, să intru în tine
Nu te mai vreau niciodat' la mine în piept
Potecile lumii îmi sunt azi străine,
În inima ta voi să stau și s-aștept.

Din lacrima mea un izvor va țâșni
Din tine afară, sfărâmându-ți răunchii
Și chiar dacă dinții tăi cruzi ar scrâșni
O alta curgând, îți va roade genunchii.

Să văd atunci stâncă, de poți să rezisti
Cu-atâtea atacuri directe, la țintă.
De-ai fi pulbere-n vânt, ai putea tu să miști
Poverile-n lacrimi, valetul la chintă ?

Sau praf de ai fi, sub tălpile goale
Din suflet cu poftă, ai putea să mai muști ?
Ori te-aș găsi broderie la poale
De dealuri ce-și lasă perdeaua de-arbuști.

Tăcută ești stâncă, neclintită-n amurg
Tăcută-i povara ce-o car după mine
Aproape c-aș face cu tine un târg
Dar nu voi să pierd. Ascultă-mă bine !

Ridică-te. Pleacă. Lasă-mi locul curat
Ghirlande din floare de colț vei avea
Și când în vecie mă voi fi-nfășurat
Pe frunte-ți voi pune ghirlande de stea.

Hai stâncă, te-nmoaie, vezi ce-ți dăruiesc
Nu mă strivi sub poveri, tot mai tare
Bolovanii din tine mă secătuiesc
Prefă-te la mine în piept, într-o floare.